

ΙΩΝΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΣΜΥΡΝΗ, τῇ 22 Φεβρουαρίου, 1852.

Ἀρχαῖοι χειρόγραφοι ἐπὶ μεμβράνῃ.

Ἐν τῷ 20^ῳ φυλλαδίῳ τοῦ πυρόντος Περιοδικοῦ Συγγράμματος ὅμιλοιντες περὶ τοῦ Παρθεναγωγέου τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς, καὶ περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Δ. Μαρκούσιου ἀνακλυρθέσης βιβλιοθήκης ἀνερέρομεν σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ ἀκόλουθα: διὶ τὰ θέμεθλα αὐτῆς ἀποτελοῦσι χειρόγραφά τινα ἀρχαῖα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκκλησιαστικά, ἔργα ἀμνημονεύτων χρόνων κτλ.: Ἀγαθὴ τύχη! Μίαν τῶν ἡμερῶν εὑρεθέντες ἐν τῇ ἴδιᾳ σχολῇ, καὶ παρχτηροῦντες ἐκκλησιαστικά τινα χειρόγραφά ἐκινηθεῖσιν ἀπὸ περιέργειν νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχήν μας; εἰς ἐξ αὐτῶν τοῦ Ἱερομονάρχου Συμεὼνος, συνιστάμενον ἐκ τριάκοντα τριῶν λόγων ἐκκλησιαστικῶν. Τὸ χειρόγραφον τοῦτο μᾶς ἐφάνη πολλοῦ λόγου ἀξίον καὶ διὰ τὴν ἀρχαιότητα του καὶ διὰ τὸ ὑπὲρ τῆς Βυζαντινῆς ἀπογῆς, καθ' ᾧ εἶναι γεγραμμένον. Διὸ καταχωρίζομεν ἐνταῦθα ἐν ἐξ αὐτῶν τῶν λόγων παρτικαλοῦντες τοὺς εἰδήμονας τῶν τοιούτων ἐπιφανθῶσι περὶ τοῦ συγγράμματος καὶ περὶ τοῦ συγγραφέως, καὶ ἀν πραγματικῶς τὸ χειρόγραφον τοῦτο ὑπέρχῃ ἀνέκδοτον καὶ ἀγνωστον εἰσέτι εἰς τὸν φιλολογικὸν κῆδμον χαρόμεθα πολὺ διότι δημοσιεύμενος εἰς τὸ κοινὸν τὸ κειμῆλιον τοῦτο.

ΠΕΡΙ ΥΠΟΜΟΝΗΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΧΡΑΝΤΩΝ ΚΑΙ ΘΕΙΩΝ ΠΑΘΩΝ, ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ ΛΟΓΟΣ ΚΓ'.

Ως περ οἱ λείαν καὶ ὄμαλὴν ὁδὸν βεδίζοντες πολλῆς ἀπολαύουσιν ὀνέσεως καὶ ἀδείας· ἐπειδὴν δὲ τὸ κατὰ τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ ὅρει ἐντύχωσιν ἀγάντει καὶ

ὑψηλῷ καὶ δυσβάτῳ πολλῇ συνέχονται φροντίδι καὶ ἀγωνίᾳ, καὶ πάντοθεν ἐκυτοὺς συναγουσι καὶ συνιστῶσι, καὶ προσεκτικοὶ τε καὶ ὑψαλέοι γίνονται, ράπτης ἐκ τινας ἀπροσεξίας καὶ ῥέθυμας ὀλισθήσαντες ὑπομενώσι χαλεπὸν, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ζωὴν κινδυνεύσωσι· τοιοῦτον τι καὶ ἐγὼ πέπονθα ἀθλία καὶ τατ πεινὴ ψυχή! ἐν γὰρ ταῖς πρότοις παρανέσεσιν, ἀς πρὸς σὲ τερὶς ψυχικῶν παθῶν καὶ ἡθῶν πεποίηκας, ὡς περ διὰ λείας καὶ ὄμαλῆς ὁδοῦ ὁ λόγος ἡμῶν φερόμενος πολλῆς ἀπῆλαυσεν ἀδείας τε καὶ ἀνέσεως, νυνὶ δὲ ὑπὸ τῆς φορᾶς ταῦ λόγου εἰς τὸ περὶ τῶν τοῦ Χριστοῦ θείων καὶ ζωηρῶν πιθῶν μέρος, οὐκ οἰδί ὅπως ἔξενεγκειται, καὶ ὡς περ δρει προσθῆναι μέλλων ὑψηλῷ τε καὶ ἀφικρήμανῳ (ἀφικρήμανῳ), δειλίᾳ περιπέπτωκεν οὐ μικρά, καὶ ἐν φόβῳ μεγάλῳ καὶ τρόμῳ καθίστηκε, καὶ περιάλτην, ὡς εἰπεῖν, δέδοικε τὴν ζωὴν, ἔχει γάρ τι καὶ πρέπει ὁλόγος. Βούλομαι τοίνου ταῦτα διὰ τῶν ἐμῶν ῥυπαρῶν καὶ ἀκάθαρτων χειλέων διηγήσασθαι πρὸς σὴν ωφέλειν, παράκλησίν τε καὶ ὑπομονῆν, καὶ πτοοῦμαι, καὶ δέδοικα τὸν τολμηρὸν τῆς ἐγχειρίσεως· πῶς γὰρ δυνηθῶ ἔξειπεν ταῦτα; ἢ πῶς τολμήσω ὁ ἐνατγῆς ἐγὼ καὶ ἀκάθαρτος τοιούτου φοβεροῦ καὶ φρικῶδούς ἀπόρρεσθαι διηγήματις; ἀκούων τοῦ προφήτου Δευτερίου σιωπῆν ἐγκελευσμένου μοι καὶ λέγοντος; τῷ δὲ ἀδητωλῷ εἴπειν ὁ Θεός· ἵνα τί σὺ ἐκδιηγῇ τὰ δικαιώματά μου, καὶ ἀναλαμβάνῃς τὴν διαθήκην μου διὰ τοιούτους σου; Διὰ τὸ μισῆσά με παιδείαν Κυρίου, καὶ ἐκβαλεῖν τοὺς λόγους σύνοιης εἰς τὰ ὅπίσω. Εἰ γὰρ ἐθεώρουν κλέπτην, καὶ σὺν ἐισιτέσθαι τοῖνον, ἀλλὰ μᾶλλον συνέτρευον κύτε, καὶ τὴν μερίδα μου μετὰ μοιγοῦ ἐτίθουν· διὰ τοῦτο οὐκ εἰμὶ ἀξιος ἐν τούτοις φέγγεσθαι, ἀλλ' ἔλεως γενοῦ μοι πακρόθυμη Κύρης ἐπὶ τῇ ἐμῇ προπετείᾳ καὶ αὐταδείᾳ· σὺ γὰρ

οἱδας δέσποτα τῶν ἀπέντων ὁ γινώσκων τὰ κρύπτα
τῶν σὸνθρώπων, ὁ συνείς τοὺς δικλογισμοὺς αὐτῶν, ὁ
βλέπων καὶ ἔξιγνεζῶν πάτας τὰς ὁδοὺς ἡμῶν, ὁ ἐ-
πιστάμενος πάντα τὰ μέλλοντα πρὶν γενέσεως αὐτῶν,
ὁ κτίσας τοὺς νεφροὺς καὶ τὴν καρδιὰν μου, καὶ
προειδὼς τὸ ἀκατέργαστόν μου· ὅτι μετὰ φόβου καὶ
τρόμου πολλοῦ τῆς τοιαύτης μέλλω ἐφύψαθαι διη-
γήσεως, δπως τῇ τούτων μνήμῃ πρὸς ὑπομονὴν διε-
γέρω τὴν ἄθλιαν καὶ τολαίπωρόν μου ψυχήν· οἵμοι
ψυχῆ! φρίκη καὶ τρόμος μὲ συνέγει ὅταν ἀλογίσω-
μαι τὸ φοβερὸν καὶ φρικτὸν τοῦτο μυστήριον! ὅτι Θεός
ἄν καὶ ὑπὲ ἀγγέλων δορυφορούμενος, καὶ ὑπὸ Χερουβίμ
καὶ Σεραφίμ δοξάζομενος. ταπεινώσας ἔαυτὸν ἐκλινεν
εὔρανοὺς καὶ κατῆλθε, σάρκα δανεισάμενος ἐκ τῆς
ἀγράντου Παρθένου, καὶ τέλεος ἀνθρώπως καὶ κατὰ
πάντα δυοις ἡμῖν γέγονε χωρὶς ἀμερτίας· καὶ ὑπὸ
τοῦ ἴδιου μαθητοῦ φιλήματι δολιῷ προδοθεὶς ἔκιν-
σίας ἐδεσμεύθη ὁ λύων τὴν κατάραν τῆς ἀργαίας καὶ
προγονικῆς ἡμῶν ἀμερτίας· εἴτα καὶ ῥαπτίσματα, καὶ
ἐμπαιζόμενος ἀδιὰ σὲ ἐδέξατο, χλαμύδα καὶ πορφύραν
ἐμπαιζόμενος ἐφόρεσε, καὶ ἐμπτύσματα ὑπέμεινε, καὶ
μάστιγας· καὶ τελευταῖον, τὸν διὰ Σταυροῦ ἐπονεί-
διστον θάνατον, καὶ ταῦτα πάσχων ἔκουσίως εμα-
κροβύμει, καὶ ή·είχετο. Καὶ ἐκεῖνος μὲν Θεὸς ὡς ἀ-
ναμάρτητος, τοσαῦτα παθεῖν ἤνησχετο διὰ σὲ, καὶ
τοῖς ταῦτα ποιουσιν οὐκ ἀνταπεδίδου, ἀλλ' ἐβόστην
ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ πρὸς τὸν ἕδιον τε καὶ ὄμοσσιον Πα-
τέρων· Πάτερ ἀφες αὐτοῖς τὴν ἀμαρτίαν ταύτην· οὐ
γάρ οἰδασι τί ποιοῦσι. Σὺ δὲ παμμίσαρε καὶ ταλαι-
πωρε ψυχὴ οὐδὲ μικρὰν ὁδύνην δύνη ὑπομεῖναι ἵνα
συγχώρησιν εὔρης τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων σου, ἀλ-
λους μὲν ἀποδίδως κακὰ ἀντὶ κακῶν, οὓς δὲ ὑδρί-
ζεις, ἀλλους δὲ ἔξουθενεῖς, ἔτεροις μνησικακεῖς, ἀλ-
λους δὲ λοιδορεῖς· οἵς δὲ οὐ δύνη ἀποδοῦναι ἀχαρι-
στοῦσα, βλασφημεῖς καὶ ἀποδητεῖς, καὶ ἄρτα τὸ
παρμίσρόν του στόμα εἰς τὸν οὐρανὸν κινεῖς τὴν ῥυ-
παράν καὶ σκωληκόθρωτόν σου γλῶσσαν κατὰ τοῦ Ἰ-
ψοῦ σου ἐν βλασφημίᾳς καὶ ὑδρεσι. Καὶ τί ποιήσεις;
ἢ ποῦ κριθήσῃ, ὅταν ἔλθῃ ὁ Κύριος ἀποδοῦναι ἔκά-
στῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ· τί δὲ ἀπολογήσῃ τότε; ὅτι
οὐκ ἡδέλησας ἀναλογίσασθαι τὰ ἀγραντά αὐτοῦ πά-
θη, καὶ καθ' ὄμοστητα αὐτοῦ ὑπομεῖναι καὶ σὺ με-
κράν τινα θλίψιν· αὐτὸς γάρ Θεὸς ὡν ὑπὸ Πιλάτου
καὶ Κυρίφα κρινόμενος οὐδὲν ἀπεκρίνατο· ὥπο Ιου-
δαίων μυκτηριζόμενος ἐμακροβύμει, καὶ ὑπέμεινεν, ὑπὸ
δὲ ἀμαρτωλοῦ λαοῦ καλάμῳ τὴν κεφαλὴν τυπτόμε-
νος, ἔφερε σιγῇ· καὶ ὑπὸ ἀγνώμονος καὶ ἀχαρίστου
λαοῦ ὄζος ποτίζομενος, ἤνειχετο. Ὡς Ιουδαῖες ἀχάρι-
στε, τοιαῦτα τῷ εὐεργέτῃ σου καὶ κηδεμόνι ἀποδί-
δως; τοιαῦταις δωρεαῖς τὸν σὸν τροφέα καὶ δεσπό-
την ἀσυνείδητε ἀνταμείθη; Οὐκ ἡδέσθης ἀσύνετε
γολὴν ἀντὶ βρύσεως προσαᾶς τῷ ἐκθρόφαντί σε τῷ

καὶ ἐμπλήσαντί σε δρυγομάτραν εἰς πλησμόνην ἐν τῇ ἑρήμῳ τεσσαράκοντα ἔττ ; οὐκ ἐπιηγας τὸν δικένδιου γλυκάναντα τὰ πικρὰ ὕδατα καὶ πλουτίαντα σε, τοῦτον ἐν δικένδιος ποτίσαι ; Ὡ λιουδᾶς ! τῶς τὸν εὐεγέτην καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου ὡς πλάσιον συκοφαντήσεις, θανάτῳ κατέκυψεν ; καὶ οὐκ ἐττούθης, οὐδὲ ἐτρύμαξες τοικύτα κατατολμῆσαι τοῦ τοῦ εὐεργέτου ; ἐκεῖνου εὐεργετήσαντός σε καὶ μηδένεις ἀδικήσαντος ; τί γάρ σοι κάκον ἐποίησεν ; εἰπέ μοι ἢ κοίχιν πρόφρασιν ἔχων, τοικύτα παράνομα ἐτόλμητας δρᾶσαι κατ' αὐτοῦ ; ναί φησιν, ἔχω πρόφρασιν εὐλογὸν υἱὸν γάρ Θεοῦ ἔχυτὸν ἐποίησεν ὁ παράνομος καὶ ἀγάριστε, σὺ σαυτὴν υἱὸν Θεοῦ ποιεῖς, μὴ ὥν κατ' οὐσίαν υἱὸς Θεοῦ, ἀλλὰ κατὰ γάριν, ἐκεῖνον δὲ ψύσει ὄντα υἱὸν Θεοῦ, μονογενῆ τε καὶ ὄμοιόσιον τῷ Πατρὶ, καὶ γνήσιον καὶ Συνάνταρχον καὶ συνατθίον, τοῦτον τῆς υἱόθεσίας ἐκδίλλεις ἀσύνετε, καὶ τοῦ Ιητρὸς χωρίζεις ; καὶ οὐ μόνον τοῦτο λέγειν ἐτόλμητσις, ἀλλὰ καὶ κύτον ἐν Στευρῷ ἀδίκως προσκλησιας ; Οὐ τῆς ἀνόικες σου καὶ παραπλήξιας ! τίς οὐ θαυμάσει ἐπὶ τούτῳ ; τίς δὲ οὐκ ἐπλαγῇ ἐπὶ τῇ σῇ ἐσκοτισμένῃ καὶ πεπρωμένῃ διυνοίᾳ, καὶ ἐπὶ τῇ παρανόμῳ σου πονηρίᾳ ; διτὶ ἀλλα μὲν ἀεὶ προφέρεις ἐν τῇ γλώττῃ σου τὰ ἐκ τῶν προφητῶν ἀλλα δὲ, μύων τοὺς ὄφθαλμούς, καὶ τὰ ὡτα προφράσων, μελετᾶς ἐν τῇ διανοίᾳ σου κάλυμμα γάρ ζοφῶλες ἐπίκειται σου τῇ ἐσκοτισμένῃ καρδίᾳ¹ καὶ διὰ τοῦτο οὐ βούλει συνιέναι καὶ ἀνέβλεψει πρὸς τὸ τῆς ἀληθείας κοθαρώτατον φέγγυο² ἀλλ᾽ ὑπὸ τοῦ δεινοῦ φθόνου τυφλωτῶν τοὺς τῆς ψυχῆς ὄφθαλμούς, οὐχ³ ὄφρας τὸν τῆς δικαίοσύνης ἥλιον Χριστόν, πάσιν ἀφθόνως τὰς τῆς γάριτος αὐτοῦ θείας ἀκτῖνας ἀνατείλαντα ; αὐτοῦ γαρ εἰρηκότος πρὸς σέ, διτὶ υἱεῖς τοῦ πατρὸς υἱῶν ἐστὲ, εἰπεις ἀσύνετε, διτὶ ἡμεῖς ἐκ πορνείας οὐ γεγεννημέθα⁴ ἐνα πατέρᾳ εἰγόμεν τὸν Θεόν⁵ εἰ οὖν οὐ πατέρα τὸν Θεὸν καλεῖς, πῶς λοιπὸν τὸν κατὰ ἀληθείαν φύσει υἱὸν καὶ λόγον τοῦ Θεοῦ ὄντα τὸν Χριστὸν μηδὲν περισσότερον τούτου φθεγγόμενον κατακρίνεις ἀσυνέτως ; Καὶ ἐκεῖνος μὲν κατ' οὐσίαν ὥν τοῦ Θεοῦ, καὶ υἱὸς ἀνθρώπου γενέσθαι οὐκ ἀπήκινε⁶ καὶ τοῦτο αὐτὸς ὄμοιογῶν ἐν παρεθολαῖς λέγει⁷ γενεὰ πονηρὰ καὶ μοιχαλὶς σημεῖον ἐπιζητεῖ, καὶ σημεῖον οὐ δαθῆσται αὐτῇ, εἰμὴ τὸ σημεῖον Ἰωνᾶς τοῦ προφήτου⁸ περ γάρ ην ὁ Ἰωνᾶς ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ κόκκους τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτες⁹ καὶ ἀλλαγῆς πάλιν, καθὼς ὁ Μωσῆς ὑψώσει τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἑρήμῳ, οὕτω δεῖ ὑψώθηναι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου¹⁰ εἰ τοίνυν σὺ ἀνθρώπος ὥν κατ' οὐσίαν φθαρτὸς καὶ ἐπίκειρος, υἱὸν Θεοῦ σεαυτὸν ὄνομάζεις, καὶ ἀεὶ τοῦτο παρέρθησίσ προφέρεις ἐν τῇ γλώττῃ σου, ἐκ τῶν προφητικῶν ὄημάτων τὰς ἀφορμὰς λα-

Εών, τοῦ μὲν Προφήτου Δαείδ λέγοντος· ἐγὼ εἰπε
θεοὶ ἔστε, καὶ υἱὸι ὑψίστου πάντες· τοῦ δὲ Ἡσαΐου·
υἱὸὺς ἐγέννησα καὶ ὑψωσα· εἰ οὖν γὰρ δύολος ὁν, ὡς
εἶρηται, καὶ κατὰ χάριν Θεοῦ υἱὸς κληθεῖ; εὐλογον ἔχεις,
καὶ ὄνομαζεις σεαυτὸν υἱὸν Θεοῦ; Διατί τὸν Χριστὸν
φύσεις ὄντα κατ' οὐσίαν υἱὸν Θεοῦ ὁμοούσιον ἀποκτείται;
μηδὲν πλέον σου εἰρηκότα, καὶ φευδέσι φύμασι
πρὸς τὸν Πιλάτον κατηγορεῖς τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ
νόμου λέγων· ὅτι ἡμεῖς νόμον ἔχομεν, καὶ κατὰ τὸν
νόμον ὑμῶν ὄφειλε ἥπισθανεν, ὅτι υἱὸν Θεοῦ ἔστων
ἐποίησεν· ὡς παμμίαρε, καὶ παράνομε, ὅλον τὸν νό-
μον καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ νομοθετηθέντα ἀεὶ ἀθε-
τῶν, καὶ καταπατῶν οὐ συνίεις, ἀλλ' ἀνοισθήτως
διάκεισαι, καὶ ἔκδων τοὺς τῆς διανοίας σου ὁρθαλμοὺς
μύεις; καὶ νῦν ἐν τῷ νόμῳ καταφεύγεις; καὶ ποῖος
νόμος τῷτο περιέχει παράνομε καὶ ἀσύνετε; ἢ ποὺ
γέγραπται· ἔάν τις ἔστων υἱὸν Θεοῦ ποιησῇ, θενάτῳ
τελευτάτῳ· εἰπέ μοι τρισάλιε, καὶ εἰ τεῦται γέγρα-
πται ἐν τῷ σῷ νόμῳ, καθὼς φευδῶς ἔφης ὡς ἔδει αὐ-
τὸν ἀποθανεῖν, ὅτι πανταχοῦ σεαυτὸν υἱὸν Θεοῦ λέ-
γεις εἴναι· τοῦ γὰρ Χριστοῦ εἰρηκότος πρὸς ὑμᾶς· ὅτι
ὑμεῖς τὰ ἔργα τοῦ πατρὸς ὑμῶν ποιεῖτε καὶ ἀφ' οἵ-
παρθησαζόμενος ἐφράσκες, ὅτι ἡμεῖς ἐκ πορνείας οὐ γε-
γεννήθητα, ἔνα Πατέρα ἔχομεν τὸν Θεόν· ποίκιλον λοιπὸν
πρόφρασιν ἔχων, σεαυτὸν μὲν ἀθετῶν τοῦ θενάτου,
τὸν δὲ Χριστὸν κατεκρίνων, φθόνῳ φερόμενος καὶ
λέγων· οὐ ποιοῦμεν; δὲ οὗτος ὁ ἀνθρώπως πολλὰ
σημεῖα ποιεῖ; ἔναν ἀφῶμεν αὐτὸν ὄντως, πάντες πι-
στεύσουσιν εἰς αὐτόν· καὶ ἐλεύσονται οἱ Ρώμαιοι καὶ
χροῦσιν ὑμῶν καὶ τὸν τόπον καὶ τὸ ἔθνος· ὡς μανίας
ἀσπόνδυλος, μᾶλλον δὲ πονηρᾶς βασκανίας! εἰ γὰρ ἀ-
φῶμεν αὐτὸν, φυσὶ, πάντες πιστεύσουσιν εἰς αὐτόν·
ὦ Ιουδαῖε ἐσκοτισμένε τῇ διανοίᾳ καὶ τῇ ψυχῇ! τί
γάρ σε ἔβλαπτεν· ἡ ἐλύπει, εἰ πάντες πιστεύσαντες
σωθῆναι ἐμελλον; τι δὲ φθονεῖς τῇ σωτηρίᾳ τῶν
ἀνθρώπων; οὐ οὐκ εἰσέρχῃ, ἵνα τί καὶ ἐτέροις φθο-
νῶν ἐμποδίζεις; ὁ γάρ ἐξ οὐκ ὄντων παραγαγὼν ἦ-
μα; Θεὸς διὰ τὴν ἀπειρον φιλανθρωπίαν αὐτοῦ ἔξα-
πεστείλε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ καλοῦντα τὰ
ἔθνη πρὸς θεογνωτίκν, ἵνα δι' αὐτοῦ σωθῆ ὁ κόσμος,
καὶ σὺ οὐ βούλει, ἀλλ' ἀντιπαρατάτη τῇ βουλῇ τοῦ
Θεοῦ· τί ποιεῖς ἀσύνετε Ιουδαῖε; τί ἀδινάτοις ἐπιτ
χειρεῖς; πῶς σὺ ἀνθρώπως ὁν τῷ Θεῷ ἀντιπαρατά-
ταιν τολμᾶς; ἀλλὰ γάρ οὐδὲ ἀνθρώπον καλέσαι σε
δύνακται· πῶς γάρ σε καλέσω ἀνθρώπον τὸν τοιαῦτα
τολμήσαντα κατὰ τοῦ εὐεργετήσαντός σε κοι μυρίων
ἀγγελῶν ἀξιώσαντος; καὶ τί λέγω ἀνθρώπον; ἀλλ' οὐδὲ
κύνα σε καλέσαι δίκαιον ἐστι· κακέντος γάρ εὐγνωτ
μονέστερός σου ὑπάρχει κατὰ πολὺ, ὅτι οὐδέποτε τοῦ
ιδίου κατέξανταται δεσπότους ὡς σὺ, ἀλλὰ μᾶλλον
πᾶσαν εὐγνωμοσύνην καὶ φιλίαν πρὸς αὐτὸν διασώ-
ζων αὐτῷ προσμένει διηνεκῶς, καὶ τῆς τούτου φωνῆς

καὶ θέας, ως δυνατὸν αὐτῷ, σε εἰφίεται, καὶ περ ἄ-
λογος· ζῶσν ὃν σὺ δὲ ἀθλεῖ, καὶ ταλαιπωρε, ἀναισθη-
τότερος καὶ ἀσυνετώτερος καὶ αὐτῶν τῶν ἀλόγων ζω-
σιν ἐφάνης πρὸς τὸν σὺν εὐεργετήν καὶ ποιητὴν· ἀλλὰ
δαίμονά τε καλέσιν; ἀλλὰ καὶ τούτων χείρων καὶ ἀ-
νοητότερος εὑρέθης σύ· ἔκεινοι γάρ τὸν αὐτοὺς ἐλαύνον-
τα μὴ ἀπογνωσάντες, ἔλεγον· οὐδαμέν σε τίς εἰ ὁ
ἄγιος τοῦ Θεοῦ· τί σὺ λοιπόν σε ὠφέλησαν ἢ το-
σαύτην κατὰ Χριστοῦ πονηρία, καὶ μλασφημία, καὶ
βασκανία; οὐδὲν γάρ ἀγνῶμον καὶ ἀσύνετε, καὶ ταῦτα
σου ποιήσαντος, καὶ τὸν Χριστὸν σταυρώσαντος, ὡς
περ ἐπόθεις, πάντα τὰ ἔθνη πεπιστεύκασι, καὶ ἐμ-
προσθέν σου γεγόνασι· καὶ ὅτι ἔμελλες μᾶλλον δοξα-
σθῆναι καὶ ἀγαλλιασθῆναι καὶ χαρῆναι διὰ τὸν ἐκ
σοῦ ἔθνους κατὰ σάρκα γεγεννημένον Χριστὸν, τότε
διὰ τὴν ἀνυπέρβλητόν σου μανίαν καὶ μοχθηρίαν ὑπὸ
πόντων ταλανίζῃ καὶ κωμωδή καὶ μυρίοις ὀνείδεσι
βάλλῃ καὶ θασμοῖς, καὶ ταῦτα πάσχων παμμίαρε,
ἀκμήν οὐ σωφρονεῖς, ἀλλὰ μωραίνη ἀσύνετε; καὶ
τολμᾶς τὴν βλάσφημόν σου καὶ ἰταμὸν γλωσσαν κατ-
τὰ τοῦ Ὑψίστου κινέειν; καὶ τοὺς πιστεύοντας εἰς
τὴν ὁμοούσιον καὶ ἀγίαν Τριάδα λοιδορεῖς ὡς ἔται-
ριστής; ἂντας ἀσύνετε, οὐχ ὁ λόγος καὶ τὸ Πνεῦμα ἀχώτ
ριστα ἐστι τοῦ ἐν ᾧ πέφυκεν; εἰ σὺν ἐν τῷ Θεῷ
ἐστιν δύλογος αὐτοῦ, δηλονότι καὶ Θεός ἐστιν, εἰ δὲ
ἐκ τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὁ λόγος καθ' ὑμᾶς· οὐκοῦν φεύγοντ
τες ἔταιριστεν τὸν Θεὸν ἐκόψατε αὐτὸν· κρείσσον
δὲ ἦν ὑμᾶς λέγειν ὅτι ἔταιρον ἔχει, ἢ κόπτειν αὐτὸν
καὶ φάσκειν ὅτι Θεός υἱὸν οὐκέτει· ὑμεῖς δὲ οὐ ποτ
λυθεῖας σεύομεν, καθὼς ἔφης, ἀλλ' ἔνα Θεὸν ἐν τριάν
ὑποστάσει πίστει σέβοντες προσκυνοῦμεν Τριάδα ἐν
μονάδι, καὶ μονάδα ἐν Τριάδι, Πατέρα ἄναρχον,
Ὕιον συνάρχον, Πνεῦμα συναίδιον· οὐ γάρ ἐνέλιπε
ποτε Υἱὸς Πατρὶ, ἢ Υἱῷ Πνεύμα, οὔτε ποιῆθη μο-
νάς εἰς δυνάδα, καὶ δυάς εἰς Τριάδα, ἀλλ' ἀτρεπτος
καὶ ἀναλοιώτος ἡ αὐτὴ τριάς, ἀεὶ ἀγία καὶ ἀναρχος
ἡν, καὶ ἔστι, καὶ ἔστοι εἰς τοὺς αἰῶνας. Σὺ δὲ μᾶλ-
λον βλασφημεῖς κατὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλογον καὶ ἀνουν
σεαυτὸν ποιῶν διὰ τὸ λέγειν σε ὅτι Θεὸς Υἱὸν οὐκέτει·
ὦ ἀσύνετε καὶ ἐσκοτισμένε, ἐπὶ ἀνοιθεν εἰρηκε, ὅτι
ἄλλα μὲν ἐκ τῶν προφητῶν λέγεις εἰδέναι, ἀλλα δὲ ἐπὶ
τῆς σῆς προφέτεις γλώττης, τί λοιπόν σου ποιεῖσαι, σοῦ
μὴ θελοντος συνιέναι; πῶς γάρ λέγεις Θεός Υἱὸν οὐκέτει;^{*}

Ως ἔθνος ἀνομον, λαός ἀσεβής, συνεδριῶν ματαιώ-
τος, οἱ συνεδριάζοντες συνεδριῶν δόλους, καὶ ἐν φρ-
άγματι μελετήσαντες κενά κατὰ τοῦ Κυζίου, καὶ κατὰ
τοῦ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος καὶ λυτρώτου ὑμῶν, εἰπόν-

* Παραλείποντες διὰ τὸ στενὸν τοῦ φύλλου τὰς ἐκ διεκφέρων προσφτῶν ἥγεις, ἃς τινας ἐπιφέρει διαγγγραφεῖς διὰ νὰ ὑποδείξῃ τοῖς λουδαῖς ἀριθμήλως διὰ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι υἱός του Θεοῦ, καὶ διὰ ἔλασσον σάρκα ἀνθρωπίνην, καὶ διὰ ἀγανάκτην ἐκ τῆς αἵγιας καὶ Ημερένου Μαρίζια, ἐπικερχόμεθα εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ λόγου.

τες διαρρήξωμεν τούς; δεσμοὺς τοῦ νόμου αὐτοῦ, καὶ ἀπορρίψωμεν ἀφ' ἡμῶν τὸν ζυγὸν τῆς ἐντολῆς αὐτοῦ· ὁ συναγωγὴ ἀσεβῶν καὶ συμβούλιων πονηρὸν! κατὰ τίνος ποιεῖ; τὴν πονηράν ταύτην συναγωγὴν; οὐχ ωτός ἐστι πεῖαι οὐ εἶπεν ὁ Πατριάρχης Ἰακώβης; οὐκ ἐκλείψει Ἀρχῶν ἐξ Ἰηδα, οὐδὲ ἡγούμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ ἔ-
ως ἂν ἔθη ὁ ἀπόκτειτο, καὶ αὐτὸς προσδοκίᾳ ἔθνην; τούτου τοίνυν ἐλθόντως, μελετᾶς τοῦ θανατῶσαι αὐτόν; καὶ λόγος; γλευάστες, καὶ ἀργυρίοις τὸν μακτὴν καὶ προδότην ἐσπεύσας ἀποκτεῖναι τὴν ζωὴν; ὃ Ιουδαῖος! τὸν ἐλευθερωτὴν καὶ σωτῆρα; τὸν ἐλευθερώσαντα ὑμᾶς ἐκ τῆς δουλείας τοῦ Φαραὼ; διὰ τὴν ἀνεξιγνίστον σύντοῦ ἀριθμότητα ταπεινώσαντα ἔχυτὸν, καὶ κατέλιπόντα τὸν ἐλευθερῶσαι τὸν κύριον ἐκ τῆς δουλείας τοῦ διαβόλου, τούτον ὡς διύλον τῷ ἀργυρίῳ παρὰ τὸν πρόδοτου εὐόνως ἀγοράζεις; ὃ τῆς ἀνοίας καὶ ἀχρηστίας, μᾶλλον δὲ τῆς ἀπονοίας καὶ ἀγρωσίας! τὸν Κύριον τῆς δόξης; τὸν ποιήσαντα μεγάλα καὶ ἀνεξιγνίστα, ἐνδόξα τε καὶ ἔταιστα, ὃν οὐκ ἐστιν ἀριθμός; οὐ ἐν γειρὶ πάσαι αἱ ζῶσαι ψυχαί, καὶ πνεῦμα παντὸς ἀνθρώπου; τὸν ἐξ οὐρανοῦ κατεύθυντο, καὶ τὴν πτωχίειν τοῦ Λόρδου ἀναλαβόντα, ἵνα τῷ τιμῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ αἰνιάται ἔχαγοράσῃ ὑμᾶς ἐκ τῆς δουλείας τῶν ἀτματιῶν ἡμῶν, τοῦτον σὺ ὡς δούλον ἀνόντε ἀργυρίου ἐκνωνεῦσθαι σπεύδεις; καὶ τὸν καταβαλόντα τὸν ἐγκυρὸν εἰς τὰ θεμέλια τοῦ οἴδου, καὶ ὡς οἰκτρὸν στρουθίον τούτον δεσμεύσαντα, ὑμᾶς δὲ λύσαντα ἐι τῆς κατάρας τοῦ νόμου τῇ ἀγίᾳ αὐτοῦ παρουσίᾳ, τούτου τὰς ἀρχάντων γειρὰς δεσμοὺς ὑποβάλλεις; αὐτοὶ ἔξετεναν βορρέαν ἐπ' οὐδέν, ἐκρέμασαν δὲ τὴν γῆν ἐπὶ μηδενὸς, αἱ δεσμεύσουσιν ὅδωρ ἐν νεφέλαις αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἐξόργητος ὑπερβήνων ταῦτα; Σὺ δὲ, ὁ Ιουδαῖος, σγουρίας δεσμεύεις; ὃ τοῦ θαύματος! διὰ ἐμῦν τοῦ ποιηροῦ δούλου ἀμφιτίσαντος, ὁ ἐμὸς ἀναμόρτητος διεπότης σειραῖς δεσμεῖσθαι ἀνέχεται, καὶ ὁ ἐλθὼν τὰς σειρὰς τῶν ἀμῶν ἀμαρτημάτων λύσκει, καὶ ἐλευθερώσανται με τῆς τοῦ ἐλθοῦ δουλείας καὶ πλάνης δεσμοῦς ἐγκατεῖλπται, ἵνα τὸ βρέφον τοῦν τῶν ἔμων ἀμαρτιῶν, ὃν ἐγὼ ὁ ἄθλος ἐλειπώντως κατεψυρτίσθην, ἀρας ἀναγαϊτήτη μοι· καὶ ὁ δίκαιος Κριτὴς τοὺς ἀδίκους κριταῖς παραδίδοται, καὶ ὑπὸ ψευδομαρτύρων φυεῖται καταμαρτυρεῖται καὶ ὁ Κύριος τῆς δόξης, ὃ παρεστήκει χίλιαι χιλιάδες ἀγγέλων, καὶ μύριαι μυριάδες ἀρχαγγέλων, οὗτος; τῷ Πιλάτῳ ὁ; κατάδικος παρίσταται μηδὲν ἀποκρινόμενος, ἵνα ἐμὲ τῆς αἰώνιου κατοδίκης λυτρώσηται. Μή τῆς ἐφάτου μηκοθυμίας καὶ ἀνέξικαιας! διὰ ὁ Κύριος ὁ σορὸς ἐν διεπονίᾳ, καὶ κραταῖος ἐν ἴσγυῃ, ὁ θεμελιώσας τὴν γῆν ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ὃς αὐτὸς οὐδέ, καὶ ποιήσας αὐτὴν ὡς οὐδὲν, ὁ ἐπικλήπτων ἐπ' αὐτὴν καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ὁ καταστρέφων ὅρη τῇ ὄργῃ αὐτοῦ, ὁ σείων τὴν ὑπ' οὐρανὸν ἐκ θεμελίων, καὶ τοὺς στῦλους αὔτης σαλεύων ὥτο; ὑπὸ παρενόμων ἀνδρῶν ἐκπούτεται, ἵνα ἴμε τῆς αἰώνιου κιστίνης λυτρώσηται

μάστιγας τε καὶ ράπισματα μακριθύμως φέρει, οὐχ ἐπειδὴ τῶν χαλεπῶν μαστίγων τῶν πονηρῶν διαιρέοντες λυτρώσταν ὡς τῆς ἀνεῖξημάτου ανυψός αὐτοῦ! Κύριος γὰρ ὁν καὶ δεσπότης τῶν ἀπάντων, φέρει κάμπτει πᾶν γύνην ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταθεῖσιν, οὐδὲ ἔτεινε τὸν οὐρανὸν μόνος ὥστε δέρριν, ὁ περιπατήσας ἐπὶ τῆς Θελαστῆς ὡς ἐπὶ ἐδάφους, καὶ τὰ ἔγχη αὐτοῦ οὐκ ἔγνωθησαν, οὐδὲ ἐποίησε μεγαλα καὶ ἀνεῖξιν αἴστα ἐνθοξά τε καὶ ἐξαίπια, ὃν οὐκ ἔτιν ἀριθμός οὐτος ὑπὸ ἀμφατωλῶν ἀνδρῶν ἐμπαλέται, καὶ γονυπατεῖται, καὶ καλεῖται: γαῖρε δὲ βασιλεὺς; τῷ Ιουδαίῳ, ἐν τῷ Ιαριῷ καὶ ἐραπίζεται. Οὐ θουδαίε παρόντας, τοιχογόνος προσκύνησιν ἐνετεῖλετο ὁ προφήτης ποιεῖν; οὐδὲ εἶπε: δεῖτε προτεκνύσωμεν καὶ προπέσωμεν αὐτῷ, καὶ καύσιμον ἐναντίον. Κύριος τῷ ποιηταντος ἔμος οὐχί σοι ἄθλιε καὶ ἀσύνετε, τὸν βαττίαν τῇ οὐρανῷ μυκτηρίζεις; Ὅτι τῆς ἀρέτης καὶ ἀνεκδιηγητοῦ φιλανθρωπίας! οὐδὲ ὁ Κύριος τῶν κυριεύοντων, καὶ βαττίεις τὸν βασιλειόντων, ὁ τῷ μεγαλοπρεπειᾳ αὐτοῦ ἀναβαῖ λόγιτονς φῶς ὡς ἱεράτιον, δι' οὗ βασιλεὺς βασιλεύειται, καὶ τύραννοις κρατούσαι γῆς ὃν τὰ κλείστρα τοῦ οὐρανοῦ δεδοίκαστιν οὐτοῦ: ὑπὸ ἔσεδῶν ἄνδρων πορφυροῦ λινάτων μυκτηρισμῷ ἐνδύεται, καὶ ὁ θανατώσας τὸν ἀποστάτην δράκοντα, καλάμῳ ὑπὸ τῶν πονηρῶν τὴν ἀρίαν αὐτοῦ τύπτεται κεφαλήν ὡς τῆς ἀναισθησίας; καὶ παρανομίας τοῦ ἔγνωμονος λασθοῦ! οὐτοὶ τὸν κύριον τῆς δόξης, τὸν βασιλεύοντας τοὺς αἰώνας, τὸν καλοῦντας νέφην ἐν φωνῇ, ὃν τρέμουσιν ὕδατα καὶ πᾶσαι ἀβυσσοι, τὸν ἀποστέλλοντα κερκυνοῦ; καὶ πορεύοντας τούτους, τῷ ἀγοράντῳ καὶ θείᾳ κορυφῇ δὲ μωρός λασθοῦ καὶ παράνομος πλέξαντες στέφανον ἐξ ἀκενθῶν περιτιθέασιν. Διλαός ἄρρον καὶ ἀσύνετε, οὐ συνίεις, οὐτοὶ τοὺς προπάτορος ἀδέκαια μάρτυρας ταῖς αἰκανίαις καὶ τριβολοῖς ἀνεψύσαν, τούτους δὲ πλαστουργός καὶ δεσπότης μηδενὶ ἀμαρτήσας, ἀλλὰ μᾶλλον δικὰ τὴν ἀπειρον αὐτοῦ εἰς πλαγήντας κατηλήκεται; Σὺ δὲ νῦν στέφανον ἐκ τούτου πλέξας παικτικῶν ἐπὶ τὴν ἀρίαν αὐτοῦ κεφαλὴν ἐτίθεις. Μὲ τοῦ θυντατος! Θεός, οὐ πάσης Κτίσεως δημιουργὸς, δὲ τὴν οἰρανὸν σπιθαμῆ μετρήσας, καὶ πᾶσαν τὴν γῆν δρκὶ συνάγων, καὶ περιβάλλων κύτων ἀβυσσον ὡς ἱεράτιον, οὐ ἐνώπιον πάντα τὰ θύντα, ὡς σταγῶν ἀπὸ κάδδου, καὶ ὡς ἡστῆς θυγοῦ ἐλογίσθησκεν, καὶ ὡς ὕελο, λογισθήσανται, καὶ ὡς οὐδὲν εἰστίν οὐ ποιήσας τὰ θεμέλια τῆς γῆς, δὲ κατέχων τὸν γύρον αὐτῆς καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῇ ὥστε ἀκρίδες, οὐτοὶ δὲ πάντας ἀσυνέτων ἄνδρων ἀποδύεται, καὶ γυμνός ἐπὶ Στεφυροῦ ἔχεται* ἵνα ἐμοὶ τὸν φακώδη σίκκον τῆς ἀμφοτίξες ἀποθύσας ἐνδύστη ποιεῖται ἀριθμός του καὶ αἰωνίου ζωῆς ὡς τῆς ἀμετρήσου φιλανθρωπίας! οἱ στήσας τὸν οὐρανὸν ὥστε κυράραν, καὶ διατείνα, αὐτὸς ὡς σεκηνὴν κατοικεῖν, καὶ δοικοῦμεν εἰς αὐτὸν τὴν ἀνάθεσιν αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐπαγγείλαν αὐτοῦ ἐπὶ γῆς θεμελιώτωρ οἱ προσκαλούμενος τὸ ὅμαρ τῆς Θελάστρας, καὶ ἐκγένων αὐτὸν ἐπὶ πᾶν τὸ ποίσωμον τῆς γῆς. Κύριος δὲ Θεός Παντοκράτωρ ὁ τῇ σοφίᾳ καὶ συνέσει αὐτοῦ ποιήσας καὶ καταδείξας τὰ πάντα, δὲ ἀριθμῶν πλήθη ἀστρῶν, καὶ πᾶσιν αὐτοῖς ὄνόματα καλῶν. Οὐαὶ

τος ἀποβαλὼν τὴν φαιδρὰν στολὴν τοῦ φωτὸς, τὴν πενθικὸν καὶ μέλαιναν στολὴν ἐνεδύσατο· καὶ μὴ φέρων δρᾶν τὴν ἄγνην ἀμνάδα καὶ παρθένον ὅδυρομένην, τὸ πρόσωπον ἀπέστρεψε, καὶ τὰς ιδίας ἀκτίνας συνέστειλε, σελήνην δὲ καὶ αὐτὴν εἰς αἷμα μετεστράψῃ ἐν κοπετῷ καὶ θρήνῳ, ὃς ὡσπερ τὸν πλαστουργὸν ἐπὶ ξύλου ἀδίκως κρεμάμενον· ωσαύτως καὶ ἡ ἡμέρα τὸ φωταύγες καὶ τηλαυγὲς αὐτῆς φῶς ἀποβαλοῦσα εἰς νύκτα μετελήθη, καὶ σκότος ὡς ἱμάτιον ἐνεδύτατο.

(Ἀκολούθεε συνέχεια).

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ.

Ο Διοδωρος δ Σικελὸς ἔκφει τὴν παρατήρησιν, ὅτι ἐν ὑπόργει ἔθνος εἴτε ἴερογενισμένην, εἴτε βαρβαρὸν, ὃ ὅποιον νὰ μὴ θεωρῇ ἑαυτὸ ὡς τὸ ἀρχαιότατον, καὶ ὃ ὅποιον νὰ μὴν ἀπαρθύμη τὰ χρονικά του καὶ ἀπ' ὧν τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου.

Ο Βάρβαροι εἰς ἐν ἀπολεσθὲν σύγγραμμά του, διηγεῖ δλοὺς τοὺς αἰῶνας, οἵτινες παρῆλθον μετὰ τὴν κτίσιν τοῦ παντὸς, εἰς τρεῖς μεγάλας περιόδους, τὴν ὥρην περικεκαλυμμένην εἰς τὸ σκότος, τὴν δευτέραν αραιαρροφουμένην ἀπὸ μύθους, καὶ τὴν τρίτην σαφηνούμενην ἐκ τῆς ιστορίας. Οι Αἰγύπτιοι ωσαύτως ἦρουν τὴν Ιστορίαν των εἰς αἰῶνας Θεῶν, αἰώνας Ἡρώων, καὶ αἰῶνας ἀνθρώπων. Ἐλεγον προτι τοι δι τοῦ ὑπῆρχον καὶ Διάλεκτοι τρεῖς: ἡ Ἱερογλυφὴ διάλεκτος τῶν Θεῶν, ἡ συμβολικὴ τῶν Ἡρώων, καὶ ἡ κοινὴ διάλεκτος διξὲ τῆς ὅποιας διεκοίτου οἱ ἀνθρώποι τὰς ιδέας καὶ ἀνάγκας των.

Ἄν ἐκ τοῦ πλησίον ἔκπασσωμεν τὰς ἀξιώσεις τῶν χαίρων Ἐθνῶν πρὸς τὴν ἀρχαιότητα, εὑρίσκομεν οἱ Αἰγύπτιοι πρὸ πάντων ὅχι μόνον ἀντεποιητοῦ ὑπερβολικὴν ἀρχαιότητα, ἀλλ' ὅτι μωρῶς επλανῶντο εἰς τὰς χρονολογίας των. Προτιθέμενοι τοιαύτην ὅχι ἀνωφελῆ ἔξτασιν διξὲ τοῦ λόγους, πρῶτον διξὲ νὰ γνωρίσωμεν εἰς ποίκιλην καὶ εἰς ποίαν χώραν ὄφειλομεν ν' ἀποσωμεν τὰς ἀρχὰς τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ δεύτερον νὰ ἴζωμεν τὰς ἀποδείξεις ἐπὶ τῶν ὅποιων σιζεται τὸ σύστημα τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας.

Ο περίφημος Ιωάννης Μαρσχάλ (John Marsham) τὸ σύγγραμμά του περὶ «Χρονικῶν, Αἰγυπτίων, Ρωμαίων, καὶ Ἑλλήνων» προσπαθῶν νὰ σαφηνίσταις τὰς διαφόρους περιπλοκὰς τῶν ἀρχαίων δυνατῶν καὶ συμβάντων τῆς Ιστορίας, γνώμην ἀπονείνεται δι τοι οι Αἰγύπτιοι ἡσαν τὸ πρῶτον ἔθνος τὸ τῆσσαν θρησκευτικῆς διατάξεις καὶ πολιτικούς θετ

σπουδές, καὶ ὅτι αἱ ιεραίτων τελεταὶ, καὶ οἱ κυνηγοὶ τηνικοί των κανονισμοὶ μετεδόθησαν εἰς ἄλλους λαούς, καὶ ὅτι παρεδέχθησαν αὐτὰ καὶ οἱ Ἑρεσῖοι μὲν μικράς τινας ἀλλοιώσασι.

Άλλοι όμεις οἱ ἀληθῶς πιστεύοντες κατὰ τὴν ἱερὸν Γραφὴν ὅτι οἱ Ἑρεσῖοι ἦσαν τὸ πρώτιστον ἔθνος, καὶ ὁ Ἀδαμὸς πρῶτος ἀνθρωπος, ὁφείλομεν νὰ τηρῶμεν τὸ εὐπίστον τῆς διαβεβαιώσεως ταῦτη. Διότι ἐκ πρώτης ὄψεως οἱ Αἰγύπτιοι δὲν φένονται λαθοὶ τοιαύτης ὑψίστου ἀρχαιότητος· ἂν δὲ καὶ ἦσαν, θεοῖσιν; δὲν ἀφελεῖθησαν πολὺ ἐκ τούτου. Διότι ὁ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς μεταξὺ τῶν πολλῶν του περιγραφῶν, θρησκευτικῶν τε καὶ ἔθνικῶν, καὶ ἄλλων ἀνεκδότων ἴστορικῶν καὶ διδακτικῶν, εὑρίσκομένων εἰς τὰ «Στραμματά» του, μῆς λέγει ὅτι τὰ βιθλία τῶν Αἰγυπτίων ιερέων, συμποσιούμενα εἰς τεσσαράκοντα δύο, περιείχον τὰς μεγίστας ἀπάτας περὶ φιλοσοφίας καὶ απτρονομίας. Ο Γαληνός Κλαύδιος λέγει, ὅτι ἡ ιστορικὴ των ἦτον ὑφασμά μωρίας καὶ δόλου, ἡ ἥθ.κῆ των ἦτον εἰς διαφθοράν, ἡ θεολογία των συνίστατο ἀπὸ δεισιδαιμονίας, γοντείας καὶ μαγείας. Εἰς αὐτοὺς αἱ τέγγυαι ἔμειναν εἰς τὴν νηπιότητά των· διὸ δε τὸ μεγαλοπρεπὲς τῶν πυραμίδων τῶν, ἃς παραδεχθῆ ἔκκαστος ὅτι αὐτὸς καλλιστα συμβιβάζεται μὲ τὸ ὑπερτο μέγεθος τοῦ βαρύτατου των. Ἀν ἐρευνήσωμεν τὸ ἀληθές, οἱ Αἰγύπτιοι ὁφείλουν τὴν περὶ σοφίας φήμην των εἰς τὴν περιβόλοντον Ἀλεξάνδρειαν. Εἰς αὐτὴν συγκεντρωθεῖσα ἡ λεπτὴ διάνοια τοῦ Ἀφρικανοῦ μετὰ τῆς εὐφύΐας τοῦ Ἑλλήνος παρήγαγον φιλοσόφους ἐμβριθεῖς περὶ τὰ θεολογικά. Τὸ Μουσεῖον ταύτης τῆς πόλεως τῆς ἐπικληθείσης· Μήτηρ τῶν ἐπιστημῶν ἡ ἀπῆλαυσε τοσαύτην δόξαν, οἵσην ἡ Ἀκαδημία, τὸ Λύκειον καὶ ἡ Στοὰ τῶν Ἀθηνῶν. Ἐκεῖ ἐπαιδεύθη ὁ μέγας ιερεὺς Μανέθων, ὃς τις εἰς ἀπασαν τὴν ιστορίαν τῆς Αἰγύπτου ἐδώκεν ἐρμηνείαν Ὕψιστου φυσικῆς θεολογίας, καθ' ὃν τρόπον καὶ οἱ Ἑλληνες φιλόσοφοι εἰς τοὺς ἔθνικούς των μύθους ἐδωκαν ὀλοκλήρους φιλοσοφικάς ἐννοίας. Εἰς ταύτην τὴν μεγάλην ἐμπορίην κηρύχρων τῆς Μεσογείου καὶ τῆς Ἀνατολῆς, ὁ λαός ὁ τοσοῦτον κενοδόξος, ὁ τοσοῦτον νεωτερίζων περὶ καινὰς δοξασίας, ὃν προκατεταλμένους ἐκ τῆς τερατώδιας ἔθνικῆς ἀρχαιότητός του, καὶ ἐκ τῶν μεγάλων κατακτήσεων τῶν βασιλέων του, οὐδόλως γνωρίζων ὅτι καὶ ἄλλα ἔθνη ἤδυναντο νὰ συλλάβωσιν ὄμοιοι μόρφους ιδέας περὶ μυθολογίας, ἔφθασε νὰ κάμη τὸν ψευδῆ συμπερασμὸν, ὃς ὅλος οἱ θεοὶ ὅλων τῶν μὲ αὐτοὺς ἐμπορευομένων λαῶν ἦσαν Αἰγυπτίοι καταγγῆς. Βλέπων δὲ ὅτι ἔκαστον ἔθνος εἶχε τὸν Δία του καὶ τοὺς Ἡρακλεῖς του, ἐγνωμοδότησεν ὅτι ὁ Ἀμμώνιος του Ζεὺς ἦτον ὁ ἀρχαιότατος,

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ.

ΙΩΝΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

καὶ δι τὸ Ἡρακλῆς ὅλας τὴν ἐπωνυμίαν του ἐκ τοῦ
Αἰγύπτιου Ἡρακλέους.

Πλὴν ἀς ἐπανέθωμεν εἰς τὴν ἔρευναν τῆς ἀρχαιότητος τῆς Αἰγύπτου.

(Ἀκολούθει.)

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

Ο φίτωρ, καὶ ἀπλῶς ὁ συγγραφεὺς, χρεώπτει νὰ γυμνάζηται εἰς τὴν τέχνην τοῦ γράφειν διὰ νὰ μορφωσῇ τὸν λεκτικὸν χαρακτήρα του. Πανεὸς συντάγματος εἴτε πεζοῦ, εἴτε ποιητικοῦ τέσσαρες εἶναι κυρίως αἱ ἀρεταὶ τὸ Ἀυφαλὲς, τὸ Ἡδὺ, τὸ Παθητικὸν, τὸ Ηρέπον

Τὰς τέσσαρας ταῦτας ἀρετὰς πρέπει νὰ φροντίζῃ ὁ νέος μας συγγραφεὺς νὰ τὰς φυλάττῃ εἰς τὸ οὐγγραμμά του. Τὰς τρεῖς μὲν κατὰ πᾶσαν ἀνάγκην, τὸ δὲ παθητικὸν ὃπου ἔχωρει. Ο κόπος οὗτος διὰ τὸν νέον μας Ἐλληνα εἶναι τῷ διητιτικῷ δυσκολεργασίος καὶ μεγάλος, ἐπειδὴ ἡ κοινῶς λαλούμενη γλῶσσα μας εἶν ἀκόμη ἀιελής, καὶ μᾶς λείποντιν ἀπ' αὐτὴν ἔνδοξοι συγγραφεῖς. Μὲ δλον τοῦτο εὔκολύνεται, νομίζω, τὸ πρᾶγμα ὅπωσοῦν. μὲ τὰς ἐφεξῆς παρατηρήσεις.

Α'. Νὰ λαμβάνῃ σαφεῖς καὶ καθαρὰς ἐννοίας τὸν πράγματος περὶ τοῦ ὄποιον μέλλει νὰ συγγράψῃ. Εννοιαὶ καὶ λέξεις εἶναι ἐκ φύσεως συγγενεῖς. Ο λεκτικὸς χαρακτήρας μορφούεται πρώτον ἀπὸ τὸν τρόπον τοῦ συλλογισθεῖν, καὶ τὴν φανιασίαν τοῦ συγγραφέως. Διὰ τοῦτο, φίλε νέτε, πρὶν λάβῃς εἰς τὴν καλαμον, μελέτα τῆς συγγραφῆς τὸ ἀντικείμενον καὶ δλον καὶ κατὰ μέρος. Ο, τι καὶ ἀν ἦνται τὸ οὐγγραμμά σου, μέγα, μικρὸν, ὄγητορικός λόγος, ποίημα, μῦθος, διάλογος, μισθορία, ἐπιστολὴ, κατανόησον πρώτον ἀκριβῶς τὴν ὑπόθεσιν. Τότε, καὶ μόνον τότε, πηγάζει εὐκόλως ἡ ἐφιηγεία τῶν νοημάτων σου. Αἱ καλαὶ λέξεις εἶναι κολλημέναι εἰς τὰ πράγματα. Η ἀκριβῆς γνῶσις τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων γενιτὴ τὴν σαφῆ, καὶ καθαρὰν, καὶ λαμπράν ἐγμηνεύειν.

Β'. Οιαν συγγράψῃ, νὰ μὴ βιάζῃται νὰ γράψῃ, καὶ μάλιστα διαν πρῶτον ἀρχῆς νὰ συνθέτῃ. Η κομψότης καὶ δλαὶ τῆς φράσεως αἱ ἀρεταὶ εἶναι τῆς προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας καρποῖ. ἀμέλεια καὶ βία γεννῶσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συγγράμματα ψυπαρά, καὶ τυφλά, καὶ σκοτεινά.

Καὶ τέκνων σπερχθεῖσας τυφλὴν προέπηκε γενέθλιν.

Γράφε λοιπὸν, φίλε μον, ἀργά καὶ προσεκτικά, παρατηρῶν ἀκριβῶς τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐκλογὴν καὶ εὐταξίαν τῶν ἐννοῶν, τὴν κυριολεξίαν, τὰς μεταφορὰς, τὰ ἐπίθετα, τὰ παραδείγματα, τὰς φράσεις, τὴν ἀμονίαν τῆς συνθέσεως, τὴν ἐνότητα καὶ δύναμιν τῶν περιόδων. Ζύγιζε ἀκριβῶς τῶν λέξεων τὴν σημασίαν, φεύγε τὰς ψυχρὰς καὶ ἐξοιδαινόσας ἐννοίας καὶ φράσεις, εἰς τὰς ὄποιας πιπεουσιν ὅποι επιτηδεύονται σχολαστικῶς, δπον καὶ ὄπως δὲν πιέπει, τὸν καλὸν καὶ υψηλὸν τὸν λόγον χαρακτήρα.

Γ' Τέλος, βοήθημα πιος τὴν τέχνην τοῦ γράφειν εἶναι μίμησις τῶν ἐνδόξων συγγραφέων· τούτους πρέπει νὰ μελειφά συχνὰ ὁ ἐραπής τῆς τέχνης τῶν λόγων, καὶ ἀπ' αὐτοὺς νὰ ἐκλέγῃ πρωτότυπα πρόδος δσους αἰσθάνεται πλειοτέραν κλίσιν καὶ φοπήν, δσον διὰ τὸ πραγματικὸν ὁ νέος μας. Ἐλλην ἔχει τοὺς ἀθανάτους προγόνους του, εἰς τῶν δποίων τὴν ἀνάγνωσιν θέλει ἀνατραφῆν, καὶ ἐκ τῶν δποίων τὴν μιμεῖσθαι τὴν μέθοδον, τὴν εὑρεσιν, τοὺς τρόπους τῶν ἀποδείξεων, τὴν ἀκριβειαν τῶν συλλογισμῶν, τὸ μέγεθος, τὴν ἀκριβήτητα, τὸν τὸν τῶν νοημάτων. Εἰς δὲ εὸν λεκτικὸν, ἐπεδὴ δὲν ἔχομεν ἀκόμη Αημοσθένεις καὶ Σοφοκλεῖς τὰ μιμηθῶμεν, πρέπει νὰ προσέχῃ εἰς τὴν λαλούμενην ἡμῶν γλῶσσαν, ἥγουν νὰ τὴν προφέρῃ καὶ νὰ τὴν γράψῃ καθαρὰν, νὰ τὴν παραβάλλῃ πρόδος τὴν παλαιὰν Ἐλληνικήν, διὰ νὰ γνωρίζῃ τὰς συμφωνίας καὶ τὰς διαφορὰς τῆς, νὰ τὴν πλουτιζῇ εἰς αὐτῆς μὲ λέξεις καὶ φράσεις, δσαι συμβάλλουσι πρόδος εξενγενισμόν της, χωρὶς νὰ τὴν κάμωσιν ἀκατάληπτον εἰς τὸ λαλοῦν αὐτῆς.

ΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑΙ ΘΛΙΨΕΙΣ. — ΟΝΕΙΡΟΝ.

(Συνέχεια ἀπὸ Σελ. 371)

Ἐνω δ' οὐτως δλοι οἱ ἀνθρωποι ἔργοι τον τὰ βάρη αὐτῶν, τὸ φάντασμα, ἰδόν καὶ ἐμὲ, τὸν ἀγόνιν θεατὴν, μὲ ἐπηησίσε, καὶ μὲ ἐπαρουσίασε τὸ κατοπτρόν του. Ἐκυφεύθην ἀπὸ ἀνέκφραστον θλίψιν βλέπων ἐν αὐτῷ τὸ πρόσωπόν μου, τὸ δποῖον μὲ ἐφάνη μικρότατον. Ἀμέσως ἐκβαλὼν αὐτὸν τὸ ἔργον με ἔθεσα αὐτὴν ἐπὶ τῆς μακροτάτης ἡμέρας μου, ἵτις μὲ ἔμει νὰ φρίζω διὰ τὸ ἀνέκφραστον αὐτῆς μῆκος!

νος εἶχε ρίψει τὴν αὐτὴν στιγμὴν καὶ τὸ ἴδιον του πρόσωπον τὸ ὄποιον τὸν ἐφαίνετο μακρότατον. Καὶ τῷντι τὸ τοιοῦτον. Η σιγών του μόνη ἥτον ὡς δλον τὸ ἴδιον μου πρόσωπον.

Ἐνω δ' οὐτως είχον ἀπαντεῖς ἀποθέσει τὰ βάρη μύτων, ἥκουσθη δευτέρα διαταγὴ τοῦ Διὸς κελεύοντος δι τοιούτος εἶχε τὸ ἐλεύθερον ν' ἀνταλλάξῃ τὰς θλίψιες του, καὶ νὰ ἐπιτρέψῃ οἵκαδε μετά τοῦ βάρους τὸ δποῖον ἥθυλε δοθῆ εἰς αὐτόν. Ἡράκλεις λοιπὸν καὶ πάλιν ἡ Φανιασία τὴν πρώτην αὐτῆς ἐνέργειαν, καὶ μετά ἀπιτεύγου ταχύτητος διαμοιβάσουσα τὸν σωρὸν δλον, ἐδωσεν εἰς καθένας ἀνὰ μίαν δέσμην ξένην. Ἀνέκφραστος ταροχὴ καὶ θόρυβος διηγέρθη τὴν στιγμὴν ταυτῆς. Ολίγα τινὰ ἐκ τῶν δσα είδον θέλω διακονώσει εἰς τοὺς ἀναγνώστας μον. Σεβεσμός τις γέρων, δστις εἶχε ρίψει τὸν καλιεύοντον, καὶ εἶχει κληρονόμον τινὰ διὰ τὰ μιγάλα του πλούτη, ἥφασε τὸν ἀχάριστον νίδν, τὸν δποῖον ὁ παρωργισμένος πατήρ τιν φέρων ἔφειψεν ἐπὶ τοῦ σωροῦ. Ἀλλ' ὁ εργάτων οὗτος νέος, ἐντὸς δλίγων λεπτῶν μαδήσας δλα τὰ γένεια τοῦ ἀναλαβόντος αὐτὸν, ἐφαίνεται δι τοιούτοις εγκέφαλοις καὶ τὸν ἐγκέφαλον αὐτοῦ νὰ ἐκβάλῃ, ὡστε ἀπαντήσας ὁ γέρων τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἀπὸ δριμυτάτους τάσκοντα πόνους, τὸν παρεκάλει νὰ λάβῃ τὸν νίδν του καὶ νὰ τοῦ δώσῃ δπίσω τὸν καλιεύοντον του· ἀλλ' ὁ γέροντε! Ούδεις ήδύνατο πλέον ν' ἀφήσῃ τὸ πρᾶγμα τὸ δποῖον ἐκλεξεν. Ἀθλιός τις αἰχμάλωτος ἀποδήμας τὰς ἀλύσους τον, ἐλαβεν ἀντ' αὐτῶν τὴν ἀρχήτιτιδα. Εφαίνετο δμως εἰς τοῦ προσώπου του δι τοιούτοις δεν τὸν ἡρεσκεν ἡ ἀγορά του. Ἀλλος αὐτῇλαξε τὴν ἀσθένειαν μὲ τὴν πιωτείαν, ὅλος τὴν πεῖναν μὲ τὴν ἀνορεξίαν, καὶ ἄλλος τὴν ἐννοιαν μὲ τὸν μόχθον.

Αἱ γνωτες πρὸ πάιτων ἡσαν εἰς μεγάλην ἐνασχόλουν τὴν ὧδαν ταύτην, ἀλλάσσονται τὰ χαρατηριστικὰ τοῦ προσώπου των. Ἀντίλλαξα δὲ εἶώ τὸ μικρόν μου πρόσωπον μὲ τὸ μαρόν ἐκεῖνο τοῦ γείτονος μου. Πόσον δμως τὸ μετενόησα! δτε μάλιστα ἐκτείνας τὴν χίρα δια νὰ πάσω τὸ μέτωπόν μου, ἔθεσα αὐτὴν ἐπὶ τῆς μακροτάτης ἡμέρας μου, ἵτις μὲ ἔμει νὰ φρίζω διὰ τὸ ἀνέκφραστον αὐτῆς μῆκος!

Ἐνω δ' ὁ σωρὸς διεμοιράσθη οὐτε μεταξὺ τῶν δω φύλων, ἀναστεναγμοὶ, καὶ θρήνοι, καὶ δικραναὶ ηκούσθησαν ἀπὸ μέρους δλων δι τοιούτοις τοις εἶχε τὸ ἐλεύθερον ν' ἀφήσῃ τὸ ζένον βάρος καὶ νὰ λάβῃ τὸ ἔαυτον. Μετά

μεγάλης ἥδονῆς ἀπέθετον δλοι εν τῷ σωρῷ τὰ νέα αὐτῶν φορτία. Ἄλλ' ἀντὶ τοῦ πρώτου φαντάσματος, τὸ δποῖον ἥδη ἔγεινεν ἀφαντον, εστάλθη ἥδη οὐρανοῦ ἡ θεά. Υπομονὴ, ἥτις ἀμα δτε ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ δροῦς τῶν θλίψεων, οὔτε τὸ ἐν τρίτον τοῦ μεγεθοῦς αὐτῶν ἔμεινεν. Λύη δὲ προσφέρουσα εἰς ἔκαστον τὴν ιδίαν αυτοῦ συμφοράν, ἐδίδασκεν αὐτὸν πῶς νὰ ὑπομένῃ πρότιμη πράσις, ὡστε πᾶς τις ἐπανῆλθεν εἰς τὰ ίδια, μᾶλλον εύχαριστούμενος ἥδη, παρὰ ἀπὸ τὴν ἐκλογὴν τὴν δποίαν δι τοιούτοις εἶχε κάμει. Τὸ δνειρον τοῦτο μὲ ἔμαθεν εἰς τὸ ἔξης μήτε νὰ μέμφωμαι πλέον διὰ τὰ πάθη μου, μήτε νὰ ζηλεύω τὴν φαινομένη τῶν ἄλλων εὐδαι-

E.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

—:0:—

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ. Τὸ Μουσεῖον τῆς ἐν Λονδίνῳ βασιλικῆς ἐταιρίας ἐπλουτίσθη ἐσχάτως δι αξιολόγου τινὸς κειμηλίου, πολυτίμου διὰ την ἐπιστήμην καὶ τὴν ἀρχαιολογίαν. Ο ιατρὸς Κ. Λίνδλευ, δστις περιέρχεται τὴν Μικρὰν Ασίαν, ἀνεκάλυψε μετοχὴν τῶν ἐρεπίων ἀρχαίας τινὸς πόλεως τοῦ Ιστικοῦ κόλπου ἐν Κιλικίᾳ, σάλπιγγα (σαρλενοίτ) χαλκίνην, τριῶν μέτρων μῆκος ἔχουσαν, κατεκευασμένη κατὰ τοὺς τεγχικωτέρους κανόνας τῆς ἀκουστικῆς, καὶ μεταβιβάζουσαν τὴν ἀνθρωπίνην φωνὴν εἰς ἀπεστάσεις ἀπωτάτας. Τὴν καλῶς διατηρούμενην ταύτην σάλπιγγα ἀφίερωσεν ὁ Κ. Διδλευ εἰς τὸ ειρημένον Μουσεῖον, προσεπιστέλλας δι τοιούτοις αὐτοῦ, τὸ εύρεθὲν ὑπῆρχε κτῆμα Ἀλέξανδρου τοῦ Μεγάλου, συνάψαντος πολλὰς μάχας κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς μικρᾶς Ασίας, δπου μάλιστα ἐκέρδισε τὴν περίφημον ἐν Ιστρᾷ κατὰ τὸ Δαρείου, τριακόσια τριάκοντα τρία ἔτη πρὸ Χριστοῦ. Δικαιολογεῖ δὲ τὴν πεποίθησιν αὐτοῦ διὰ τῆς μαρτυρίας τοῦ Καουντού Κουρτίου λέγοντος, δτι ὁ Αλέξανδρος διεβίβαζε τὰς διαταγὰς αὐτοῦ καθ' δλων τὸ στρατόπεδον διὰ σάλπιγγος ἐξαρέτου μεγέθους. Τὸ ἔξωτερικὸν αὐτῆς ἡτο πάλαι κεκοσμημένον διὰ πολλῶν γλυρῶν τὰς ὄπιστας ἐξηλείψειν δλως σχεδὸν ὁ χρόν

νωνία διὰ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ ισθμοῦ τοῦ Σουέζ, καὶ ἡ διάρκεια αὐτὴ ἡλικτώθη κατὰ πεντήκοντα πέντε ἡμέρας. Καὶ δῆμος πάλιν δὲν εὐχαριστήθη ἢ ἀπληκτός, οὕτως εἰπεῖν, δραστηριότης τῶν Βρετανῶν, οἵτινες, φέρε καὶ ἄλλοτε ἐσκυμεώσαμεν, θεωροῦσι τὸν χρόνον ὡς νόμισμα. Όθεν διεκόρυξαν ἐσχάτως ὅτι θέλουσιν δύνανται κατασκευάσαι ὁδὸν δι' ἣς αἱ ἀπὸ Δονδίνου εἰς Καλκούτταν καὶ ἐναλλάξ μεταβάσεις θέλουσι γίνεσθαι τοῦ λοιποῦ ἐντὸς ΕΓΓΑΤΑ ἡμέρων! Θέλουσι λοιπὸν διασχίζει τὰς ἀπέρους ἐκτάσεις διὰ πλοίων ἀεροπόρων; Όχι βέβαια! οἱ Ἀγγλοι πολὺ θετικώτεροι τῶν γειτόνων οὐτῶν, προτιμῶσι τὰς διὰ ξηρᾶς καὶ τοῦ πελάγους ὁδοιπορίες, οὐδὲ φθονοῦσι τὰ ἐναέρια τρίκροτα τοῦ Πετίνου. Θέλουσιν ἄρα ἐπιχειρίσει νὰ κατασκευάσωσιν ὁδοὺς σιδηρᾶς ἐν τῷ διαστήματι δεκατεσσάρων ἑταν κατεγύρουσας 5 χιλιάδων καὶ 600 μιλίων μῆκος, αἰτίνες ἀρχόμεναι ἀπὸ τῆς ἀντίπεραν τοῦ Δονδίνου ξηρᾶς, θέλουσιν ἀπολήγει εἰς τὴν ἀρχαίαν μητρόπολιν τῆς Βελουχιστάνης, παρὰ τὸν Ἰνδόν, δῆμον οἱ ὁδοιπόροι θέλουσι μεταβαίνει δι' ἄλλων ὁδῶν ἐπίσης σιδηρῶν εἰς Βομβάνην, Δαχόραν καὶ Καλκούτταν. Εάν ἐνθυμηθώμεν, λέγει Γάλλος τις ἐφημεριδογράφος, ὅτι πρὸ ὀλίγων ἑταν ἡ μεταξὺ Παρισίων καὶ Βουρδιγάλων συγκόνινωνία διήρκει πολὺ πλειστερον τῆς σημερινῆς συγκονινίας μεταξὺ Αἴθρης καὶ Νεοεδεράκου, θέλομεν παραδεχθῆ ὡς δύνατην τὴν προκειμένην ἐπειχείρησιν.

ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ ΑΓΓΛΙΚΗ. Αἴγγλος τις, παρουσιασθεὶς ἐσχάτως ἐν Βρυξέλλαις εἰς ἐν τῶν γραφείων τῶν ἀμαξῶν, αἰτίνες ἐμελλον ἡ ἀναγωρήσωσι τὴν ἐσπέραν ἔκεινην, ἔζητησε νὰ παραχωρηθῇ καὶ πρὸς αὐτὸν μία θέσις· ἀλλ' ἐμαθεν διτὶ δλαι εἰχον ἐκμιαθωτ θη. Επειδὴ δὲ ἐπρεπεν ἀφεύκτως νὰ εὑρεθῇ τὴν ἐπιοῦσαν ἀπὸ πρωίας πλησίον συγγενοῦς του τινὸς διτὶς ἐμελλεις νὰ νυμφευθῇ, εύρισκετο εἰς μεγίστην ἀτμηχαίαν, καθίσσων τὰ συνήθη διγύματα δὲν ἐδύναντο νὰ διατρέξωσι μὲ τὴν ὅποιαν ἐπεθύμει ταχύτητα τὸ μεταξὺ Βρυξέλλων καὶ τοῦ μέρους ὃποι ἡτον ὁ μέλλων γαμβρὸς διάστημα. Ἀλλ' οἱ Ἀγγλοι δὲν παρατοῦνται εὐκόλως τοῦ σκοποῦ των. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἡμέτερος μετέκ μικρὸν εἶπε πρὸς τὸν διευθύνυντα τὸ γραφεῖον· — Δύσκαμι νὰ στείλω τούλαχιστον διὰ τῆς ἀμάξης ἐν κιβώτιον; — Μάλιστα ἀπεκρίθη ἔκεινος, φθάνει μόνον νὰ μὴν ἦναι πολλὰ ὑψηλόν, διότι τὰ λωρία δὲν εἶναι ὄρκετὰ μακρὰ διὰ νὰ τὸ περιθέσωσι. — Σᾶς εὐχαριστῶ, ἐπανέλαβεν ὁ Βρετανὸς, καὶ ἀνεχώρησεν.

Ολίγον πρὸ τῆς ἀναγωρήσεως τῆς ἀμάξης ἔφθασε τὸ κιβώτιον, μακρὸν ὡς φέρετρον νεκρικὸν, ὃ δὲ ἀ-

μαζηλάτης τὸ ἀνεβίβασεν ἀμέσως ἐπ' αὐτῆς. Τὸ ἐπαύριον τὸ πρωὶ ὁ Ἀγγλος παρίστατο εἰς τὸν γύμνον τοῦ συγγενοῦς του. Οἱ ἀναγνώστης ἐμάντειε βεβαίως διτὶ τὸ κιβώτιον περιεῖχε τὸν Ἀγγλον αὐτὸν.

ΝΕΑ ΚΑΛΔΙΦΟΡΝΙΑ. Αἱ Ἀγγλικαὶ καὶ Αερικανικαὶ ἐφημερίδες ἀναγγέλλουσιν διτὶ ἀνεκαλύφταν νέα μεταλλεῖς χρυσοῦ κατὰ τὸν Λύστραλίαν ἡλίσιαν μεσημέρινὴν, ἥτις, ὡς γνωστὸν, ἀποτελεῖ τὸ πέμπτον μέρος τοῦ κόσμου. Βεβαιοῦσι δὲ συγράνως διτὶ εἶναι πλουτιώτερα καὶ σύτῳν τῶν τῆς Κελλιτορνίας. Τὰ πρῶτα ἀνακτημέντα χρυσορυγεῖς κείνται ἐπ' αὐτῆς τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, καὶ θέλουσι μεταλλευθῆ ἄνευ πολλοῦ κόπου.

Τὴν διδασκαλίσσεν τῆς ἀνω συνοικίας τὴν ἐπιτετραστίν διδαξταν, καὶ διειθύνασαν τὸ ἔκεισι Παρθεναγωγεῖον, νέαν ἐκπαιδεύεισαν, καὶ ἀποπεπτώσασαν τὰς σπουδάς της εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ ἐλλάγμου διδασκάλου Κ. Δ. Μαρκουλίδου διευθυνόμενο Παρθεναγωγεῖον τῆς Αγίας Φωτεινῆς, παρατηθεῖσαν διεδέχθησαν κατ' αὐτὰς, καὶ ἐπεστάλησαν ὡς τιαύταις ἡ τε Αναστασία Παναγιώτου, καὶ Μαριγώ Αντωνίου, ἀμφότεραι καὶ αὐταὶ ἐκπαιδεύεισαι εἰ τὸ αὐτὸν ἐκπαιδεύειριον τῆς προκατόχου των. Ιηγαίρομεν πολὺ βλέποντες τὴν ὁσημέραι τρανῶ καταδεικνυομένην πρόσδοτον τοῦ ἐκπαιδεύτηρίου τούσιου, τοῦ ὄποιον οἱ καρποὶ μεταδιδόμενοι παρέγουσιν ἰχεγγυα τῆς διαδόσεως τῶν φύτων τῆς θύλεως νεολάτες, καὶ δὲν ἀμφιβάλλομεν ποσῶς διτὶ ἡ ἐπιμέλεις καὶ ὁ ζῆλος τῶν διδασκαλίσσων θέλουσιν εἰσθαι τράμιλλας καὶ ἀντάξια τοῦ ἐκπαιδεύσαντος αὐτὰς διασκάλου των Κ. Δ. Μαρκουλίδου, εἰς τοῦ ὄποιού τὸ ἐμβόδον, τὴν ἴκανότητα, ἐπιμέλειαν καὶ δραστηριότητα ὁφείλεται ἡ ἐκπαιδεύσις τούτων.

Πληροφορούμεθα διτὶ οἱ τοῦ χωρίου Βρενάθα κάτοικοι αἰσθανθένεις τὴν ἀνάγκην τῆς ίκανότητος καὶ ἐπιμελείας τοῦ πρὸ τινος καιροῦ παυθέντες διδασκάλου των Κυρίου Ιωάννου Βάθη παρέλαβον αὐτὸν πάλιν ὡς τοιούτον. Συγχαίρομεν πολὺ τοὺς Κυρίους διὰ τὴν τοιούτην εὔστοχον ἐκλογὴν, καὶ ἔχομεν πλήρη τὴν πεποίθησιν διτὶ ἡ πρός τὴν ἐκπαιδεύσιν τῆς νεολαίας αὐτῶν ἐπιμέλεια καὶ ὁ ζῆλος τοῦ Κυρίου Ι. Βάθη θέλουν εὐχαριστήσει αὐτοὺς, ὡς καὶ πρόσερον, καὶ ἐλπίζομεν διτὶ τοῦ λοιποῦ ἡ σύμπνοια εἰς ἡ δύμνοια τῶν κατοίκων τῶν χωρίου θέλουν διατηρήσει καὶ ἀνταμείψει αὐτὸν ἐπαξίως τῶν κόπων του.